

1801

Prolusio de Erote Socratis in Symposio Platonis

Heinrich Ludwig Hartmann

[Let us know how access to this document benefits you.](#)

Follow this and additional works at: <http://repository.brynmawr.edu/digitizedbooks>

Part of the [Classics Commons](#)

Custom Citation

Hartmann, Heinrich Ludwig. 1801. *Prolusio de Erote Socratis in Symposio Platonis*. Gubenaë: Ex officina Brückneriana.

This paper is posted at Scholarship, Research, and Creative Work at Bryn Mawr College. <http://repository.brynmawr.edu/digitizedbooks/77>

For more information, please contact repository@brynmawr.edu.

754.
Q 888. P5
✓ Har 2

2

Prolusio
de

EROTE SOCRATIS

in Symposio Platonis

Ex a m i n i
i n L y c c o G u b e n e n s i

d. V. Novembr. CIOIOCCCI.

h o r a n o n a

h a b e n d o

p r a e m i s s a

M. Henrico Ludouico Hartmanno

C o n r e c t o r e .

G u b e n a e ,

e x o f f i c i n a B r ü k n e r i a n a .

Prologo

de

PROTE SOCRATIS

in Symposio Platonis

Exordium

in Symposio Platonis

L. V. Platonis

Prologo

Exordium

in Symposio Platonis

de

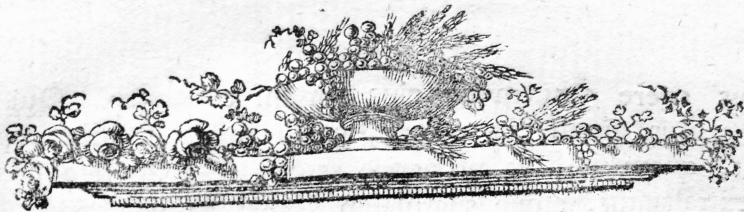
in Symposio Platonis

Exordium

in Symposio Platonis

Exordium

in Symposio Platonis

Q. B. V.

Quam particula Symposii Platonis ea, quae Socrati tribuitur, partim quia haud dubie Platonis ipsius de Amore sententiam continet, 1. partim quia Alcibiadis orationem aperte praeparat, 2. inter ceteras conuiuiarum orationes grauitate non parum praeponderet: operae pretium videtur esse, de ea vberius

* 2

1. Socrates enim a Platone iubetur omnes reliquorum conuiuiarum praegressas orationes relicere atque refellere. Nam postquam Agatho in Amoris laudem dixit, Socrates partim c. 20, 7. aperte significat, Amori a ceteris sociis praeter veritatem tributas esse virtutes, partim etiam c. 21. cum Agathone ita disputat, vt omnis eius oratio concidat.
2. Quae enim a Socrate c. 27, 3. 4. 5. & c. 28, 3. de honesto amore disputantur, ea ab Alcibiade c. 34, 4. ss. et c. 32, 2. 9. Socratis ipsius exemplo comprobantur. Conf. quae ante hos quatuor annos in Prolus. de Proposito Symposii Plat. p. 10. a me dicta sunt.

vberius agere omnemque eius sensum enucleare. Qui quidem sensus quum, vt opinor, nullo modo facilius reperiri possit, quam ita, vt primariae sententiae a Socrate propositae extrahantur, atque singulatim, omni amplificatione omis-
sa, spectentur: nunc efficere studebo, vt praemissis atque illustratis illis sententiis appareat, quomodo Socrates Amorem omnino cogitauerit, eiusque laudes celebrauerit.

Postquam Agatho, conuiuui auctor, quae in Amoris laudem habebat, protulit, 3. Socrates, disputatione cum illo ipso poëta instituta, ostendit, Amorem semper ad aliquid referri, neque absolute cogitari posse. 4. Quo quidem ab Agathone concesso, Socrates eum eo redigit, ut quoque concedat, Amorem iis, ad quae referatur, carere 5. Quum Agatho iam ipse Amorem dixisset pulcherrimum 6., atque ea, quae modo dicta sunt, non improbauisset; Socrates facili negotio ei persuadet, id, ad quod Amor referatur, pulchrum nominatim esse, eumque pulchro carere, nec ipsum pulchrum dici posse. 7. Iam quum negari non posset, bona quoque pertinere ad pulchra, Agatho etiam affirmare cogitur, Amo-

rem

3. Capp. 18. 19.

4. Vid. c. 21, 4.

5. Vid. ibid. et fs.

6. Vid. c. 18, 2.

7. Vid. c. 21, 12. 13.

rem bonis carere 8. His praemonitis atque constitutis, Socrates, praeunte Diotima Mantineensi 9., docet, quis et qualis sit Amor, et quae efficiat. 10. Et primum quidem philosophus fingit, Diotimam sibi non tantum persuasisse, Amorem nec pulchrum nec deformem, immo media inter pulchritudinem

8. Vid. c. 21, 14.

9. Huic foeminae quum mentis facultates eximiae tribuantur, et tamen educatio Graecarum mulierum, ut vulgo describitur (Locos huc pertinentes laudauit Rambach. ad Potter. Archaeol. To. II, lib. 4, c. 13.), non facile eo perducere potuerit: recte quaeritur, qua ratione ad eiusmodi mentis virtutes peruenire potuerit. Scilicet neque omnis generis, neque omnium ciuitatum Graecarum foeminae educatione minus liberali et angustis limitibus circumscripta vsae, sed multae etiam maiori libertate atque virorum consuetudine gausae esse videntur. Huc pertinent *εραίσμῳ*, quorum patria Asia minor erat, quaeque, quum serius in alias quoque Graecorum venissent ciuitates, Corinthi opibus florebant et quibus vel Athenis, ubi tamen ipsae leges elegantiori foeminarum cultui aduersabantur, mentis culturae occasio non deerat. Iam quanquam quis arbitrari possit, Diotimam in numerum harum foeminarum referendam esse, tamen quum Plato ipse de ea, ut sacerdote, (c. 22, 9.) loquatur, quumque in catalogis meretricum satis copiosis non reperiatur, ea sententia non potest probari. Quum autem Proclus in Commentario in Polit. Plat. p. 420. ed. Basil. 1534. Diotimam Pythagoricis foeminis annumeret, et Pythagorae haud dubie liberaliori educatione et institutione fruitae sint: Diotima ad eas reuera pertinuisse videtur. Nam quanquam omnia, quae traduntur de Pythagoreis foeminis, de quibus Philochorus scripserat, incerta sunt et seriorum scriptorum auctoritate nituntur: tamen hoc certum est, inter amicos et sectatores Pythagorae non tantum viros, sed etiam foeminas fuisse. Haec omnia verius tractata et veterum testimoniis confirmata sunt a Fr. Schlegelio in Commentat. de Diotima, quae primum inserta est Biesteri lib. menstruo Berolinensi fasc. 7. et 8., deinde repetita et fortasse aucta in eiusdem Schlegel. libro: Die Griechen und Römer. Historische und kritische Versuche über das klassische Alterthum. Erst. Band. Neustrelitz 1797.

10. Vid. c. 22, 2.

nem et deformitatem esse forma 11., sed etiam monstrasse, cum, quum iis, quae pulchra et bona essent, careret, dii autem pulchritudine et bonitate destituti cogitari non possent, ne deum quidem censendum esse, sed mediam inter deum et hominem habere naturam, atque adeo ad daemones pertinere. 12.

Deinde Socrates, Diotima auctore, de natalibus Amoris ita exponit: Amor natali Veneris die conceptus, patre Poro, Metidis filio, et matre Penia natus et mixta natura instructus est. 14. Propter illud conceptionis tempus Veneri, dearum pul-

11. Vid. c. 22, 3. 4. 5.

12. Vid. c. 22, 6. fs. Minuc. Felix, qui ad hunc locum respexit, in Octav. c. 26, 11. „(Plato) in Symposio suo, inquit, naturam daemonum exprimere connititur; vult enim esse substantiam inter mortalem immortalemque, id est, inter corpus et spiritum, mediam,

13. Inde a c. 13, 4.

14. Πόρος, quum aperte Πενία opponatur, notionem abundantiae cuiusvis generis omnino exprimit, et quum Μητιδης, Prudentiae, filius fuisse dicatur, in primis prudentiae et calliditatis abundantiam significat. Πενία autem, seu Paupertas, quanquam omnino notionem penuriae continet, tamen maxime prudentiae et calliditatis inopiam denotat. Vt haec omnia colligi possunt ex c. 23, 12., ubi Perus σοφός et εὐπορός, Penia autem ἡ σοφὴ et ἀπορός vocatur: ita Socrates hos nominatim parentes Eroti tribuisse videtur, ut appareret, cur ei nec praestantes virtutes sine omni studio essent, nec tamen etiam difficili opera contingerent. Ceterum Sydenhamus et Mendelssohn, quorum sententias in ed. Wolf. p. 75. videre licet, iusto artificiosius mythum de natalibus Erotis interpretati sunt neque satis ad ea respexerunt, quae Socrates ipse ex illa Erotis origine deriuat. Stolberg. autem in versione Symposii Πόρος male reddidit: *Berrieh*, quum potius Grac-

pulcherrimae, additus est 15., atque adeo ipse pulchritudinem sectatur. Peniae, matri, paupertatem, formae externae asperitatem et turpitudinem, rerum necessariarum penuriam, humilem conditionem, et tristem sortem, 16. sed Poro, patri, studium pulchri et boni, fortitudinem, audaciam, studiorum vehementiam, discendi cupiditatem, omnis generis versutiam, et difficultatum superandarum facultatem 17. debet. Summum fortunae

Graecum nomen retinendum esset. Nam nomen appellativum *ἄγος*, quum nominis proprii habeat terminationem, mutari quidem poterat in *ἱγος*, sed nostrum *Betrieb*, vt *Ueberfluss*, ne minimam quidem similitudinem cum forma vsitatorum nominum propriorum in nostra lingua habet; id quod iam hebetiori sensu diiudicari potest. cf. etiam Morgenstern. über des Hn. Gr. Fried, Leop. zu Stolberg Uebersetzung auserlesener Gespräche Plat. p. 35.

15. Socrates hac in re poëtas sequitur, quum sic magis pateat, cur Amor id quod pulchrum est sequatur.

61. Breuitatis causa ea, quae Socrates dicit, contraxi, et tantum sensum indicauit. In contexta enim oratione leguntur haec: Amor calceis, aedibus, lecto caret, atque humi, ad fores et in via sub dio iacet. — His verbis alludit Soc. ad tristem sortem amatorum, qui a poëtis interdum ante fores durarum amasiarum iacere et pernoctare finguntur. Socrates autem haec ad suum Eros videtur transtulisse, vt vehementiam cupiditatis declararet, qua ad ea, quae nobis pulchra videntur, ferimur. Qui enim, amore ductus, aliquid sectatur, is omnis generis incommoda patienter fert, modo propositum teneat.

17. In contexta oratione Eros inter alia dicitur venator excellens, machinator studiosus, potens fascinator, veneficus, atque sophista. — Singula in hoc loco non sunt virgenda, et Socrates hoc *μαεστρὸν* significare vult, cum, qui amore ad vllam aliquam rem feratur, cuiusvis generis artibus vti, et facili opera in quibusvis rebus successum habere atque excellere.

nae fastigium assecutus, moritur, sed tamen ob patris naturam reuiuiscit 18.; vnde nec ad mortales nec ad immortales omni ex parte pertinet. Quod consecutus est, statim euanescit, 19. quapropter neque egenus, neque diues plane est. Porro sapientiae studet; vnde nec diis et sapientibus, nec insipientibus 20. annumerandus est. Omnino autem Amor pulchrum et bonum cuiusuis generis eo consilio sectatur, vt possideat, et possessionem cupit, vt felicitate potiatur.

Natalibus et virtutibus Amoris sic expositis, Socrates, quid Amor efficiat, hoc modo docet 21.: „Opus Amoris est partus in pulchro, 22. quatenus quisque, studio pulchri ductus, certa quadam aetate parere atque gignere vel corpore vel animo studet, idque ope pulchri facere cupit. Hinc amor non

18. Quum enim res, quas secuti eramus, adepti sumus, cupiditas cessat, seu moritur; reuiuiscit autem, siue denuo exoritur, quum alia pulchra re alligimur. Conf. Sydenhamus ad hl.

19. Quum Amor pulchri tantum sit studiosus, etiam nihil aliud consequi potest, quam id quod pulchrum est. Itaque *το* pulchrum, postquam contigit, dicitur euanescere, et quidem, vt videtur, propterea, quia, cessante cupiditate, negligitur, neque eam voluptatem praebet, cuius spem cupiditas faciebat.

20. Dii enim et sapientes, vt ipse Socrates ait, iam sapientiae participes sunt, et insipientes, quum ne sentiant quidem sapientiae defectum, sapientiam etiam non curant.

21. Inde a c. 25.

22. *Τοκός ἐν καλῷ* i. e. q. *τοκ. δια τὸ καλόν*, ope pulchri; id quod apparet e verbis paulo inferius oppositis: *ἐν αἰσχρῷ τίκτειν*, quae vix aliter intelligi possunt, quam sic; ope eius, quod turpe et deformis est.

non tam pulchri, quam partus in pulchro est cupiditas. 23. Causa huius cupiditatis, ut etiam vehementiae, qua se exserit, est immortalitatis studium; id quod vel exinde patet, quod quisque bonum, cui studet, *perpetuo* possidere cupit. Hoc immortalitatis studio homines non tantum ad procreandos liberos sibi similes, sed etiam ad edenda facinora, suo animo digna, h. e. sapientiam et virtutem promouentia, impelluntur. Cui talis pulchri et boni est amor, ut sapientiam et virtutem promouere studeat, is quidem pulchra corpora sectatur, sed iis tamen cum animi virtutibus coniunctis magis delectatur, quum sic consilium, alterum ad sapientiam et virtutem adducendi, facilius teneri possit. Coniunctio cum altero, virtutibus animi praedito, et ad sapientiam virtutemque facile adducendo, arctior et constantior est, quam eorum, qui amore in sensus cadente se inuicem prosequuntur, quum fructus illius coniunctionis, sapientia et virtus, magis idonei sint ad immortalitatem parandam, quam liberi, quorum procreatio alteri coniunctioni debetur. Iam mature sensus pulchri excitandus et ab vno pulchro corpore initium faciendum. Transitu ab eo ad alia facto, pulchritudo diuersorum corporum simillima comparet, amorque ad
omnis

* *

23. Recte quaeri potest, cur Socrates omnem disputationem hunc in modum conuerterit. Mihi quidem philosophus significare videtur, quomodo amor in adolescentes honestus se exserere debeat, & quomodo ipse Alcibiadem & alios amaverit atque amet. Illi enim conuersioni hoc inesse videtur: Socratem & quosuis alios honestos amatores consuetudine adolescentium propterea uti, ut in adolescentibus sapientiam & virtutem gignant h. e. iis sapientiae & virtutis studium instillent.

omnis generis pulchra corpora transfertur. 24. Sensus pulchritudinis paulatim acutiori facto, animi dignitas pulchritudini corporis praefertur, magis ad morum legumque pulchritudinem attenditur, 25. et corporis pulchritudo sensim sensimque minoris aestimatur. Sic denique vera pulchritudinis ipsius natura cognoscitur, quae non tantum ad praeclara facinora necessario excitat, sed etiam immortalitate ornat.“

Ex his luculentissime apparet, sententiam Socratis de Amore esse hanc: Amor est cupiditas omnia ea possidendi, quae vel externa forma, vel internis virtutibus commendantur, et vel ad oblectationem vel ad felicitatem faciunt, et quum demum ex iis rebus, ad quas refertur, pretium eius appareat, 26. per se nec pulcher nec turpis dici potest. Natura amoris est
ea,

24. Causa huius moniti, quod neque ad naturam Amoris describendam, neque ad effecta eius declaranda valet, sed potius rationem, qua in sectando pulchro versandum sit, praescribit, non nimis alte latere, nec iusto operosius quaerenda esse videtur. Nimirum ut in quavis arte et disciplina menti, ne obruatur, ab initio non statim multa et diuersa tradenda et obrudenda sunt, sed potius a singulis ad plura transeundum est: ita etiam Socrates, ne mens rerum pulchrarum copia et diversitate perturbetur atque adeo a vero pulchritudinis sensu abducatur, amorem, h. e. pulchri studium, a singulis ad plura transferendum esse censet.

25. Nimirum eo consilio, ut mores adolescentium amatorum eo diligentius ad legum normam fingi possint.

26. Quum igitur amor proprie nil sit nisi animi propensio, quae per se nec pulchra, nec turpis dici potest, atque demum rebus obiectis vel pulchritudinis vel turpitudinis sumit speciem: Socrates hanc, solam ob causam a more poetarum, qui Amorem pulcherrimum fingunt deum, recessisse atque ei nec pulchritudinem, nec etiam turpitudinem tribuisse videtur.

ea, ut id, quod sectatur, summa contentione consequi studeat, utque feruor eius tum demum exstinguatur, quum, quod quaeſiuerat, consecutus est, mox autem denuo accendatur, quum alia res amore digna offertur. 27. Porro amor suam vim ita exserit, ut certa quadam aetate vel corpore vel animo, quod immortalitatem pariat, producere et edere studeamus. Non vituperandus, sed tamen minus nobilis et minus purus est amor, qui ad corpus pertinet, et liberis procreandis operam dat, purior autem et nobilior et magis laudandus ille est, qui ad animum pertinet, et sapientiae virtutisque promouendae studet. Qui iam mature pulchrum sectatur, et ita versatur, ut amorem ab initio in vnam aliquam rem vel personam pulchram conuertat, et deinde sensim sensimque ad plures transferat, is, comparatione instituta, ad hanc persuasionem necessario peruenit, animi virtutes corporis pulchritudini praeferendas esse, et veram ipsius pulchritudinis naturam facile perspicit."

Quae quum ita sint, lector vel minus attentus facile videbit, amorem a Socrate latissimo sensu spectari, et omnino de cupiditate usurpari, qua homines ad omnia ea, quae virtutibus quibusdam excellunt, feruntur. Nam si etiam Socrates non dixisset, 28. se, usu loquendi vulgari neglecto amoris nomine

* * 2

non

27. Conf. quae supra dicta sunt not. 17. 18. 19.

28. Socrates, praecunte Diotima, c. 24, 6. „ ἀφελόντες, inquit, τὰ ἔρωτες τῶν ἰδῶς, ὀνομαζόμεν, τὸ τὴν ἐλπίδι διδόντες ὄνομα, ἔρωτες. In sequentibus hic nominis ἔρωτος vsus illustratur nomine ποιητής, quod etiam ita usurpetur, ut, vniuersa efficiendi et producendi notione relicta, particularis illa, verba modo et mensura includendi, teneatur.

non ut formae, sed ut generis vocabulo uti: tamen hoc iam intelligi posset ex omni ratione, qua amorem descripsit. Quomodo enim amor pulchrum et bonum cuiusvis generis, atque adeo felicitatem sectari in uniuersum dici poterat, nisi sensu latiori et ab usu loquendi recepto abhorrente? In quavis lingua amor, *nullo alio vocabulo adiecto*, est studium, quo ad eos homines, ad eas naturas ferimur, quibus delectamur; non autem is dicitur amare, non is dicitur amans et amore captus, non ei tribuitur amor, qui diuitiis, literis et aliis similibus rebus operam dat. 29. Certissimum igitur atque euidentissimum est, Socratem amori latiore tribuisse sensum.

Deinde apparet etiam, Socratem omnes notas, quibus Amorem, daemonem, insigniuit, ab amore, animi affectione, mutuatum esse, atque adeo Amori omnia ea tribuisse, quae proprie tantum in animi affectionem eiusdem nominis cadunt, Socrates igitur non sequitur consuetudinem poetarum, qui Amorem amoris proprie dicti et amantium fingunt deum, atque eius imperium angustioribus includunt limitibus. Tantum enim abest, ut omnia, quae a Socrate proponuntur, in daemone illum cadant, ut potius saepissime affectio animi cogitari debeat. Hoc valet nominatim de omnibus iis locis, ubi *Eros* ad aliud quid, v. c. ad pulchrum ac bonum, ad sapientiam, virtutem, felicitatem et similia referri dicitur. Interdum etiam, *Eros* cum nominibus, quae *voluntatem* et *cupiditatem* indicant, ita con-

29. Verum quidem est, amorem *pecuniae, diuitiarum, bonorum et similium* dici, sed absolute tamen, et nullo vocabulo addito, amor et caetera verba coniuncta non ad eiusmodi res referuntur, sed tantum de arctissimo amicitiae vinculo adhibentur.

coniungitur, 30. vt significatu ab iis non differat. Denique vel ii loci, 31. vbi *ἔως* *mori*, et *reuiuiscere* dicitur, huc referendi videntur. Nam quanquam verba *mori* et *reuiuiscere* primo obtutu de Erote daemone proprie adhibita videntur, tamen certissimum esse videtur, illa verba de cupiditate euanescente et redeunte accipienda, et tantum propterea in Erola, daemonem, translata esse, vt hic, tanquam cupiditas in personam mutata, sisteretur. Iam quum haec ita sint, quum Socrates, quae amoris proprie sunt, Eroti tribuerit, quum nomen eius saepe pro voluntate seu studio, et pro cupiditate adhibuerit: recte colligi posse videtur, Erola Socratis nil aliud esse, nisi amorem, h. e. pulchri ac boni omnis generis studium, in personam mutatum.

Sed quum ipse ille de natalibus Amoris mythus meae de Amore Socratis sententiae aduersari videri possit, etiam de hoc pauca adiicienda sunt. Et ante omnia quidem constituendum est, mythus ille reliquae de amore disputationi, mente iam conceptae, tantum accommodatus fuerit, an haec ex illo, tanquam fonte, promanauerit. Quum in vberiore Amoris descriptione multa occurrant, quae ne deriuari quidem ex illo mytho possint, non adeo verisimile videtur, illam huic originem suam debere. Nam quanquam concedo, ea, quibus Socrates, quis et qualis Amor sit, declarat, ex mytho illo elici posse, tamen vlti.

* * 3

30. Vid. e. 24, §. 8. vbi *βαλῆσις* et *ἐπιθυμία* cum vocabulo *ἔως* coniunguntur idque explicant.

31. Cyp. 23, §. 8. ext.

ultima de operibus Amoris pars exinde non erui potest. Contra autem quam maxime probabile est, Socratem mythum illum omni suae de amore sententiae accommodauisse. Quod ut ingenio Socratis dignissimum est, ita etiam, natura rei ipsa postulante, vix aliter fieri poterat. Socrates enim, qui ea gravitate erat, ut sermones non tam voluptatis, quam utilitatis causa institueret, haud dubie etiam grauibus de causis suam de amore sententiam exposuisse, neque tantum oblectationis causa ficto mytho inhaesisse fingitur. Et quomodo tandem fieri potest, ut quis mytho de aliqua re fingendo prius operam det, quam certam de eadem re sententiam mente conceperit? Itaque et ingenium Socratis et natura rei ipsa nos mouere potest et debet, ut arbitremur, firmam iam in animo Socratis de amore fuisse sententiam, antequam de mytho cogitauerit. Quam igitur mythus de Amore, daemone, insertus est, tamen quum tantum sententiae Socratis de amore, animi affectione, accommodatus videatur, nihil impedit, quo minus statuamus, Socratis Erotia esse amorem in personam mutatum, philosophumque docere voluisse, quid sibi de amore et ambitu eius videretur.

Ceterum in omni Socratis oratione omnium grauissima ea videtur esse pars, quae de *ἡρώϊς ἔρωτες* exponit. 32. Socrates enim in hac parte ita de amore agere fingitur, ut suum ipsius amorem depingere, atque, quo ipsum rerum pulchrarum amor ducat, et quali amore adolescentes prosequatur, significare videatur. Omnia enim ea, quibus docetur, qua-

ratio-

ratione amor se exserat, quae efficiat, quo tendat, ita sunt comparata, ut nullius de amore cogitandi ratio magis expressa esse videatur, quam Socratis, qui se nihil aliud scire profitebatur, quam τὴν ἰσχυρίαν. 33. Dum autem Socrates dicit, eum, qui amore plenus sit, animo pulchro in corpore pulchro reposito, statim de virtute monere, et qualis vir bonus esse et quomodo agere debeat, 34. docere; dum porro dicit, animi dignitatem corporis formae esse praeferendam, et operam dandam, ut ii quoque, qui animi virtutibus instructi, sed corporis pulchritudine destituti sint, curentur melioresque reddantur: 35. non obscure suam ipsius amandi rationem indicare videtur. Nam partim exinde, quod Plato Socrati talia tribuit, partim etiam ex iis, quae Alcibiades in sequentibus de Socratis in se amore narrat, 36. concludi potest, rationem amandi, Socrati ipsi propriam, describi, atque adeo ea praeparari, quae Alcibiades in extrema Symposii parte de Socratis amore in se dicere iubetur.

Transgrediendum nunc est ad id, quod huic libello proponendo occasionem dedit. Quum nimirum hoc anni tempore discipulorum huius Lycei in studiis literarum progressus ex more recepto examinandi sint, quumque huius instituti gravitatem

33. Vid. c. 5, 6.

34. Conf. 27, 5. ext.

35. Conf. c. 28, 3.

36. Vid. 32, 2. 9. et 34, 4. fs. Conf. ea, quae in Prol. de Proposito Symp. Pl. p. 19. scripsi.

fatem, quantum in nobis situm est, adiuuare velimus: maiorem in modum Vos, Patroni atque Fautores nostrae scholae, Vosque omnes, qui nostris rebus bene cupitis, omni, qua decet humanitate atque obseruantia rogamus oramusque, vt examini tempore constituto instituendo frequentes ac beneuoli interesse velitis. Vt enim nobis firmissime persuasum est, studia literarum et honestatis in liberalibus adolescentibus nullo modo magis incendi et inflammari posse, quam auctoritate et beneuolentia grauium intelligentiumque virorum, ita etiam Vestram praesentiam effecturam esse speramus, vt adolescentes nostrae institutioni commissi multo cupidius literis atque virtuti operam studiumque suum nauent. Quod autem ad nos praecceptores attinet, quibus nihil magis curae cordique est, quam salus nostrorum discipulorum, certissime pollicemur, si animi beneuolentiam Vestra frequentia declaraueritis, nos et quam maxime esse laetatuos et gratissimo animo nomen Vestrum prosecuturos.

Scripsi Gubenae mense Octobri CIOCCCCI.
